

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. szeptember 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

VISZONYULÁSUNK AZ IGÉHEZ

Énekek: 370,2; 119,1-4; 171; 119,85,88

Lekció: ApCsel 17,10-15

Alapige: ApCsel 17,11b-12

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, hálás szívvel dicsőítünk és magasztalunk Téged, hogy erre az új napra ismét felébredhettünk. Köszönjük, hogy meg-megújul a Te kegyelmed újból és újból ez iránt a bűnbeesett, teremtett világ iránt, és magasztalunk Téged, hogy nem jött még vissza az Úr Jézus Krisztus ítélni élőket és holtakat. Hanem sokkal inkább úgy van ma is, ahogy az igében olvastuk, eljut a Te igéd még sokfelé, olyan helyekre is, ahol még nem hallottak Jézus Krisztusról, mint megfeszítettről, akiben van a mi váltságunk, vére által bűneink bocsánata. Köszönjük, hogy hívod és gyűjtöd a Te seregedet, a Te népedet, a Te egyházadat, Urunk, és miután össze-gyűjtötted, tisztogatod, felkészíted, hogy egyszer majd, amikor színed előtt állunk, akkor valóban tisztán tudjunk ott állni, felkészítve, mint egy férje számára feléke-sített menyasszony.

Köszönjük Neked a gyülekezet drága szent alkalmát, amelyre összehívtál ide bennünket. Köszönjük a vasárnapot, amikor kinyílik a Szentírás előttünk, együtt tanulmányozhatjuk, és együtt vehetjük el belőle a Te áldott üzenetedet. Kérünk Téged, hogy bocsásd meg nekünk az elmúlt hét bűneit is, sok mulasztásunkat, sok hitványságunkat, gondolatainkat, érzéseinket, szavainkat, melyeket reménység sze-rint már meg is bántunk, és amelyekre már kértük, hogy a Te szent véred mosson meg bennünket, hogy fehérebbek legyünk a hónál. Köszönjük, hogy színed elé en-gedsz bennünket, Atyánk, Jézus Krisztusért, hódolhatunk neked, és bizalommal já-rulhatunk a kegyelem királyi székéhez.

Kérünk azért, hogy áldj meg bennünket jelenléteddel, hiszen a Te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad nekünk. Kérünk, hogy hadd tapasztaljuk meg,

VISZONYULÁSUNK AZ IGÉHEZ

hogy jó együtt lenni a gyülekezet közösségében, testvérek között, hogy jó szeretni a másikat, figyelemmel kíséreni, hozzászólni, beszélni egymással, és ezzel a csodával is ajándékozz most meg bennünket ebben az órában. Kérünk Téged, hogy minden szolgálja a Te nagy neved dicsőségét, drága mennyei Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét az előbb felolvasott szakasz két verséből olvasom, a Cselekedetek könyve 17. fejezetének a 11. és a 12. verséből: *„Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik behevék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek. Sokan hívének azért ő közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.”*

Kedves testvérek, bizonyára sokan tudják, főleg a Bibliaolvasó Kalauzt használók közül, hogy március első vasárnapja az egyházunkban, úgynevezett „Biblia-vasárnap”. Amikor ezt az ígét elolvastam, hogy ez következik mára és kaptam ennek üzeneteit, akkor az volt bennem, hogy de jó lenne ezt eltenni majd március első vasárnapjára, hiszen ez olyan szépen beszél a Szentírásról, a Szentírás titkáról és a Szentírást befogadó szív engedelmességéről. Aztán úgy voltam vele, mint az egyik gyülekezet, akik a nyolcvan éves történelmüket megírták könyvben, és az előszóban ezt olvastam: „Kérdezhetné valaki, miért nem várunk száz évig, míg a gyülekezet száz éves lesz, és akkor adjuk ki a történetét?” Erre a lelkipásztor azt írta: „Azért, mert talán addig visszajön Jézus Krisztus, és akkor már nem lesz mit leírni!” Hát, én is így voltam vele, hogy ha március 1-jéig visszajönne a mi Urunk, amit vágyunk, és amiért könyörgünk, hogy „bizony jövel, Uram Jézus”, akkor már én ezt nem tudnám elmondani a testvéreknek! Úgyhogy, tartsunk ma Biblia vasárnapot, és ennek a mai igének a fényében nézzük meg, hogy mit tudunk meg a Béreában történetekről!

Azért is érdemes ezzel foglalkozni, mert a Cselekedetek könyve sok-sok története között egyik gyülekezetről sem olvasunk, vagy egyik városról sem tudunk meg olyat, mint Béreáról, hogy itt készséggel fogadták az Isten igéjét; kutatták az írásokat napról-napra, hogy csakugyan úgy vannak-é ezek; és sokan hittek az írásnak, a zsidók közül is sokan és az előkelő asszonyok közül is nem kevesen.

Nézzük meg hát, hogy mi történik itt, és hadd kezdjem egy kedves lelki énekkel! Amikor a Bibliáról van szó, akkor mindig ez jut eszembe, és ennek a dallama a szívemben lüktet. Így kezdődik ez az ének: „A Bibliát, ha felnyitod, mily nagy csodát mutat neked. Megnyílik benne fenn az ég, s itt lenn a szíved és szemed.” Valóban, ha Isten igéjét kinyitjuk, és erre szeretnék most biztatni mindenkit, akkor ez a két csoda történik: mennyei titkokat tudunk meg, amit Isten kijelentett nekünk az Ő szeretetéből; és a Szentlélek által azt tapasztaljuk meg, hogy megnyílik a mi szívünk, és a mi szemünk is megnyílik ezeknek a bibliai igazságoknak a meglatására, és életté válnak a hétköznapijainkban is az ige által.

Pál apostol a második missziói útján jut el Béreába. Thessalonikából ment ide, ahol három szombatot át tanított a zsinagógában. Ebben a hatalmas városban nyolcvanezer zsidó lakott akkor, ahol egyébként százharmincezer volt a lakosság összlétszáma. Nyilván nagy zsinagógája volt, és Pál elment a hetvenöt kilométer-

re fekvő Béreaába, amelyik már nem a híres kereskedelmi útvonal mentén van, ezért sokkal kisebb város, de itt is volt a zsidóknak zsinagógájuk, és innen rá lehetett látni az Olümposz hegységre, ahol állítólag az istenek laktak. De Pál apostol a zsinagógában arról az Istenről beszélt, akit sokan nem ismernek, és úgy tisztelnek, mint Athénban, meg mint sok helyen; Jézus Krisztusról beszélt, mégpedig, mint megfeszítettéről. S itt történik meg az, amit olvastunk, hogy sokan hívókké lettek, csatlakoztak az istenfélő görögök közül is sokan és sok istenfélő asszony is.

Mivel nemcsak a Bibliáról szeretnék szólni, hanem úgy is, hogy két hét múlva kezdődik a gyülekezetben az egyik legfontosabb hét, az evangelizációs hét, és szeretném erre is a testvérek figyelmét felhívni. Ha Isten éltet bennünket, két hét múlva kezdődik a gyülekezetben az evangelizáció „Találkozások a Szenttel” összefoglaló cím alatt. Mivel az evangelizációra is hívogatnunk kell, ezért hadd mondjak ilyeneket a testvéreknek: sokaktól megkapjuk ma – a gyülekezetben is terjengett egy ilyen irat néhány évvel ezelőtt, amit aztán én kivontam a forgalomból –, hogy ma már nem ilyeneket kell tartani! Nem templomi evangelizációkat, hanem, ma már ki kellene menni a metróba, az aluljárókba, a hajléktalanszállókra; ki kellene menni a terekre, az utcákra, mert a ma embere nem jön be a templomba! Ez is igaz, hogy a ma emberéhez oda kell vinni az evangéliumot! Éppen tegnap volt missziói bizottságunk, ahol számot vetettünk, hogy kimegyünk mi is a gyermekotthonokba, a cigány misszióba és a kórházakba. Kimegyünk az idősotthonokba, és nem is tudom sorolni a sok helyet, ahol a gyülekezet tagjai szolgálnak. De az is igaz, testvérek, hogy Pál apostol bement a zsinagógákba az evangéliummal, (és azt olvassuk, hogy egész héten dolgozott, hogy ne azt lássák, jó üzlet az evangélium hirdetése, és jó megélhetést biztosít azoknak, akik kapálni nem tudnak, koldulni szégyellnek, hanem ő maga teremtette elő a betevő falatot) szombatoként pedig magyarázta és bizonyította az igét a zsinagógákban.

Nagy tanítás van ebben, és nem csak az, hogy Pál elkötelezettséget érzett a saját népe iránt! Isten igéje megjegyzi: a görögök közül is sokan hittek, akik hallották ott az igét, és előkelő asszonyok közül is nem kevesen, az én számomra ez most azt jelentette, hogy vegyük tudomásul: miközben Isten gondoskodik arról, hogy igéje eljusson oda, ahol az Övéi majd hitre jutnak és újjászületnek, Isten a pogány népekben is végez egy előkészítő munkát! Akit Isten újjá akar szülni élő reménységre, annak az életében elkezd munkálkodni, és nemcsak az apostolok fognak cselekedni, ahogy Lukács leírja ebben a könyvben, hanem mindenekelőtt és mindenekfelett Isten cselekszik! Olyan vágyat ébreszt emberekből, a szívekben, hogy eljusson oda, ahol az Isten igéje megszólal!

Én is ismerek többeket, akik így jöttek ide, hogy egyszer csak megálltak itt a téren, és látták, hogy itt van egy templom vagy egy templomforma épület, legalábbis a harangról erre következtettek! Egyszer egy fiatalasszony mondta: először csak a játszótéren hallottam, hogy a hangszóróból valami hang szűrődik ki; odafigyeltem. Először bejöttem a kertbe, aztán a terembe, most meg már itt vagyok. Hát valóban így volt Thesszalonikában, és így volt Béreaában, hogy Isten végzett egy előkészítő munkát, és azokat elhozta az ige közelébe, akiket nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból, az ige által újjá akart szülni. De azért nekünk is van feladatunk, mégpedig az, hogy bizonyágtételünk és evangelizációra való hívogatá-

VISZONYULÁSUNK AZ IGÉHEZ

sunk által ezt a vágyat mi is elindíthatjuk emberekben; és lesz, aki kineveti vagy mosolyog rajta, de lehet, hogy lesznek olyanok, akik meg komolyan veszik!

Éppen a héten írta nekünk valaki: „Az evangelizáció lényege az lenne, hogy a tagok hívjanak és hozzanak magukkal ige közelbe kívülállókat!” Hadd helyezzem most a szívetekre: úgy, ahogy a görögök közül sokan és az előkelő asszonyok közül sokan hallhatták az Isten igéjét, mi is tegyünk arról, hogy akiket csak tudunk, megszólítsunk, hogy ige közelbe kerüljenek! Azt szoktam mondani a fiataloknak: úszni csak vízben lehet megtanulni, vagyis víz közelébe kell kerülni annak, aki úszni akar. Hadd mondjam a testvéreknek, hogy újjászületni is az ige közelében lehet! Meg kell szólalni Isten igéjének, rábízni arra a Lélekre, amely fúj, ahova akar, annak zúgását halljuk, és Isten az újjáteremtő munkáját csodálatosan végzi és viszi teljességre!

Nézzük ennek a folyamatát, hogy hogyan történt ez Béreában, mert ennek is sok üzenete van a mi számunkra! „Pál apostol hirdette Isten igéjét, magyarázta és bizonyította nekik az igéből, hogy Jézus a Krisztus” – itt különösen a második szóra figyeljünk, amit szeretnék kiemelni! Magyarázta és bizonyította, hogy Jézus a Krisztus – ez a szó, hogy „bizonyította”, azt jelenti eredeti jelentésben, hogy „mellé helyezni”. Tehát, magyarázta – most így mondom – a próféciát, ami ott volt az Ószövetségben, és melléhelyezte azt, hogy ez Jézus Krisztus keresztyében és feltámadásában beteljesedett. Tehát, ezt kellett bizonyítani, hogy ez a Jézus a Krisztus! A Lukács 4. fejezetében olvasunk erről, hogy Jézus a zsinagógában az Ézsaiás tekercséből olvasott: „az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem.” Magyarázta az írást, és utána bizonyította: „ma teljesedett be ez az írás a ti fületek hallatára!” Tehát, Jézus is az írás mellé helyezte: Isten ígéretei, amelyek egykor ígéretetek voltak, Jézusban igenné és ámenné lettek, és beteljesedtek.

Mit olvasunk ebben a szakaszban? „Akik készséggel fogadták az ígét, azok napról-napra kutatták az írásokat, hogy valóban úgy vannak-e ezek a dolgok.” Ne felejtsük el, hogy ezek a zsidók is a zsinagógában, a pogányok meg még inkább, egy egészen új dolgot hallanak! Valami hasonlót hallanak, mint amikor a reformáció idején Luther elkezdte hirdetni: „Az igaz ember pedig hitből él.” Ez egy egészen új tan volt, azért, mert azt ismerték, hogy az igaz ember a cselekedetekből él, a cselekedetekért kap üdvösséget; meg akkor kap, hogyha megvásárolja a bűnbocsátó cédulákat! És erre jött az ige: az igaz ember hitből él. Hát ez teljesen új volt! Új vallásnak is gondolták, és új egyháznak is titulálták, pedig ez nem új volt, hanem a legrégebbi, amit Isten kijelentett az Ószövetségben Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, Mózesnek, Gedeonnak, és sorolhatnám tovább az Ószövetség alakjait! Amiben járatta az apostolokat; amiben járatta az első keresztyéneket; amikről hallottak a katakombákban; amivel megteltek az előreformátorok szívei, meg a reformátorok élete; és járatta a mi eleinket nemzedékről-nemzedékre, és talán járat téged, testvérem, és járatja a te utódaidat majd! Ez az, amit Isten kijelentett és megbizonyított Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

És ők kutatták az írásokat napról-napra! Hadd utaljak néhány dologra, amit ebből az igéből fontosnak tartok, hogy „kutatták az írásokat, csakugyan úgy vannak-e ezek”, és a végén hittek! Ez azt jelenti nekünk először is: *elég a Szentírás, hogy bennünket elvigyen a teljes igazságra*, mert az írásokat kutatták! Tehát, nem a hagyományokat, nem az egyház tanítását, nem a rendelkezéseket, hanem az írá-

sokat kutatták. Éppen ezért azt mondjuk, hogy a Szentírás elég ahhoz, hogy benünket a hit és a meggyőződés teljes igazságára elvigyen.

Az pedig, hogy „kutatták az írásokat”, azt jelenti másodszer, hogy *csak a teljes Szentírás vizsgálata vezet el valakit az igazságra, Jézus Krisztus ismeretére!* Nem azt mondja, hogy hallottak egy igét; kaptak egy igés lapot, hanem azt mondja: kutatták az írásokat, hogy csakugyan így vannak-e ezek. Vagyis azt jelenti, hogy nem egy kiragadott ige alapján állt az ő hitük, hanem a próféták és az apostolok tanításán kellett, hogy álljon! Senki ne alapozza hitét egy bibliai igére, de arra lehet alapozni, ha kutatja az írásokat, hogy úgy vannak-e ezek, és elolvassa a prófétákat, a szent iratokat; elolvassa az apostoli tanítást; összeveti, és a végén megállapítja, hogy igaz az Isten igéje, nem állhat senki ellene! Milyen csoda: megnyílik benne fenn az ég, és itt a szíved és szemed!

Aztán harmadszor, abból, hogy „kutatták az írásokat”, vonjuk le azt a következtetést, hogy *a Szentírást minden nagy előképzettség nélkül megértheti az ember!* Ez nem csak a teológusok kiváltsága; és ahogy tanították régen, ez nem az egyház kiváltsága, hogy csak az egyház magyarázhatja a Szentírást, meg csak a papok magyarázhatják a Szentírást; mert kutatták ezek az emberek és ezek a görögök és ezek az előkelő asszonyok, akik nem kevesen hittek! Ők azért álltak rá az igére, mert megértették az igét.

Az utóbbi időben a szolgálataim során sok olyan tudóssal kerültem kapcsolatba, akiknek nagyon nagy a képzettségük: MTA doktorai, öt vagy hat doktorátusuk van és mindenféle tudományban jártasak, a maguk területén pedig kimagaslóak. Az volt a megdöbbenő számomra, hogy valaki tudja a fizikát, a kémiát; tudja a történelmet, az egyéb tudományokat, de Isten igéjéből nem tudja az evangéliumot! Hogy énekeljük az énekben? „A bölcs nem fejt meg törvényedet sosem; Te fejtet meg nekünk, te, hű szíveknek Atyja.” Eszembe jutott, hogy az előző szolgálati helyemen volt egy kedves néni, akit én csak hallomásból ismertem, írástudatlan volt, mert a XX. század elején nem volt lehetősége arra, hogy iskolába menjen. Bizonyára ki kellett mennie dolgozni a földekre már kicsi gyermekként is, és róla nekem azt mondták a gyülekezetben: tetszik tudni, amikor ő prédikált – tudniillik, amikor a lelkipásztor evangelizált, rábízta többször a reggeli istentiszteletek megtartását – úgy prédikált, hogy az unokája felolvasta az igét, mert ő nem tudott olvasni, és ő meg mondta, mondta a Krisztus szerelméről szóló híradást az embereknek! Évtizedek múlva is emlékeztek rá: „amikor ő prédikált”!

Látjátok, lehet kutatni az írásokat! Nem lehet azt mondani: én ehhez nem értek, nekem ez magas! Olyan sokszor megkapom, mikor valaki azt mondja: „Hát, nektek könnyű, mert ti tanultátok!” Mi is csak az Isten iskolájában tanultuk, a Szentlélek világosságában meg lehet érteni egy gyermeknek, aki fiatalon, hétévesen hitre jut; mert megértheti egy gyermek, és el van rejtve egy bölcs elől is! Aki nek Isten megfejtje az Ő titkát, az meg fogja érteni! Kutatni kell az írásokat, mert meg lehet érteni!

Negyedszer: *nem azért kutatták az írásokat, hogy megcáfolják!* Szolgálatom ideje alatt olyannal is találkoztam, aki azt mondta, hogy ő azért olvassa a Bibliát, mert kiírja az ellentmondásokat. Nem tudom mit írt össze, nem is vagyok rá kíváncsi, mert a Bibliában nincs ellentmondás! Isten igéje tökéletes. A zsoltáríró

VISZONYULÁSUNK AZ IGÉHEZ

olyan boldogan mondja: Isten ígéje, Isten törvénye tökéletes, abban nincs hiba! Vannak olyan igék, amelyek homályosabbak, de akkor megnézzük azt az igét, amelyik világos abban a kérdésben, egyértelmű, és nem lehet félremagyarázni. Van olyan ige, amit félre lehet magyarázni, de ha abban a kérdésben megnézzük az írásokat, akkor megtaláljuk azt, amit nem lehet félreérteni, mert egyértelmű! Ezek az emberek nem azért kutatták az írásokat, hogy ellentétet találjanak benne, hanem azért, hogy bizonyosságot találjanak. Igen, testvér, kutasd az írást! Amit a szószékről mondunk, nézd meg, hogy úgy vannak-e ezek! Ne azért fogadd el, mert X.Y. ezt mondja, hanem azért, mert Isten ezt jelentette ki, és akkor leszel alázatos igeolvasó és alázatos igeértő!

A csendeshetünkön szó volt már arról, hogy Kálvin hogyan lépett a reformáció útjára. Ő máshogy lépett, mint Luther. Kálvinnak volt egy hívő nagybátyja, Robert Olevitan, aki lefordította a Bibliát eredeti héberből és görögből. Egyébként mi csak azt ismerjük el, ha valaki eredeti héberből és görögből fordítja a Szentírást. Robert Olevitan lefordította, és beszélt Kálvinnal. Kálvin nagyon nehezen adta be a derekát. Szóval nem úgy, hogy egy pillanat alatt megvilágosodott, hanem ragaszkodott a régi, fertőzött, hitvány valláshoz, a megromlott egyházhoz. Nagybátyja a Szentírásból érvelt neki, hogy mit mond a Biblia, és egy idő után Kálvin megértette. Éppen ezért, ez az egyetlen érv, hogy mit mond a Biblia!

Megmondom a testvéreknek őszintén, hogy volt olyan, amikor egy-egy bibliai igazságot nem értettem, és azt mondtam: Uram, én addig nem nyugszom, míg ennek a végére nem járok! Én addig nem nyugszom, míg ezt az egészet fel nem derítem, míg előttem világos nem lesz! Hogy vagy te testvérem az Isten ígéjével? Hogyan viszonyulsz te a Szentíráshoz? Hogyan veszed naponta kézbe a Szentírást? Hiszen, nem az volt, hogy szombaton hallották a zsinagógában, hogy mit olvasnak fel a tekercsekből, hanem Béreában naponta kutatták az írásokat, mert az a mérce, amelyhez nekünk minden tanítást mérnünk kell! Tehát, ezek az emberek nem új utakat találtak, nem új vallást alapítottak, nem szektások lettek, hanem azt a régit vették észre és oda mentek vissza, amelyen Isten aláhajló kegyelme Ábrahámot és a hívőket minden időben járatta!

Egyszer, úgy húsz évvel ezelőtt beszéltem valakikkel, és mondják nekem egy ismerősömről: tetszik tudni, ő valami szektának a tagja! Tudtam, hogy a református gyülekezet gondnoka, hát hogy lehet valami szektának a tagja? „Mert ígét olvas és imádkozik.” Kérdezem: és maguk? „Mi nem, mi reformátusok vagyunk!” Nem akartam velük vitatkozni, hogy „dehogy reformátusok maguk, csak legfeljebb azt gondolják, mert ha azok lennének, akkor kutatnák az írásokat!” A hívő ember minden korban azért volt hívő, mert hite nem emberek tudományán alapult, ahogy az igében olvassuk, hanem az Isten kijelentésén. Megnyugodott a hitük az apostolok és a próféták alapkövén, a Kósziklán; ez a Kószikla pedig a Krisztus. Ezért mindent megvizsgálunk, ha kell, alázattal, hűséggel, odaadással, azért, mert bizonyosságra akarnak jutni, hogy Jézus a Krisztus, hogy Ő a Megváltó, Ő a Szabadító, hogy goltai kereszthalála tökéletes!

Ezért, testvéreim, tanítson bennünket ez az ige, hogy igen, ezen álljunk! Legyen kedves számunkra a Szentírás! Húsz évvel ezelőtt Hollandiában tapasztaltam, ahol az egyik református gyülekezetben az egyik presbiter az igehirdetés után, ami-

kor lejött a lelkész a szószékről, akkor kezét fogott vele a gyülekezet előtt. Kérdeztem: ez mit jelent? Megköszöni a prédikációt a gyülekezet nevében? Azt mondták: nem, ez azt jelenti, hogy ami a szószékről elhangzott, abban nem volt a Bibliától idegen tanítás. Robert Duncan Culver írja egyik könyvében: „Jelenleg is számtalan olyan város, falu és egyéb közösség van, ahol van templom, és amelyekben valási jellegű alkalmakat tartanak, ahol azonban az elhangzottakat egyetlen próféta vagy apostol sem nevezné isten Igéjének, – még ha az vasárnap a szószékről hangzik is el.

„Vizsgáljátok, kutassátok az írásokat!” Persze, ahol ezt elmondtam, valaki felháborodva mondta nekem: hogy jön ahhoz egy presbiter, hogy egy lelkészt megbíráljon, hogy nem hangzott el Bibliától idegen tanítás? Mondom: úgy, hogy az a presbiter naponta ötször olvas igét! Olvastak reggel, meg este; ezen kívül minden étkezés előtt egy bibliai szakaszt elolvastak. Ez a presbiter legalább hatvanszor elolvasta életében már a Bibliát; legalább két bibliaiskolán részt vett, ha nem harmon! A Bibliával kel és azzal fekszik. Ő legalább úgy ismeri a Bibliát, mint a lelkész! Milyen csodálatos, hogy a gyülekezeti tagnak is úgy kell ismernie a Bibliát, mint a lelképásztornak: Isten kijelentett szavát, akaratát és igéjét!

Aki megérti Isten igéjét, lehet, hogy úgy jár, mint a zsidók, mint a görögök, mint az előkelő asszonyok! Lehet, hogy el kell hagynia a megromlott, megfertőzött vallását! Lehet, hogy el kell hagynia addigi gondolkodását, nézeteit felül kell bírálnia, de legyen meg bennük az az alázat, ami a reformátorokban ott volt, akik azt mondták, akár a Kátét, akár az Ágostai hitvallást írták: „Ha valaki jobbra tanít bennünket Isten igéjéből, azt készséggel elfogadjuk!”

Vizsgáljátok, kutassátok az írásokat azért is testvérek, mert Isten igéje úgy mondja: az ige vidámságot szerez, és szívbeli örömet! Olvassátok el a zsoltárokat! Most a 119. Zsoltárt nem tudjuk végigénekelni, de azért olvassátok el a verseit! Akárcsak az énekeskönyvből is, de inkább a Bibliából, ahol ilyeneket fogtok olvasni, hogy „a te törvényedben gyönyörködöm”. „A te törvényed vezet engem az én utamon.” „A te törvényedről gondolkodom éjjel és nappal” – mondja egy másik zsoltárban a zsoltáríró. „A te törvényed csodálatos”, „a te törvényed nekünk a minden”.

Ezért hadd kívánjam azt, hogy legyen Bibliavasárnapotok velem együtt! Legyen Bibliahetünk, Bibliaévünk, amikor kutatjuk az írásokat, és felfedezzük benne Isten felénk hajló, Jézus Krisztust kínáló és Jézus Krisztusban megszentelődő életre hívó szeretetét, és válaszol a szívünk azzal, hogy csatlakozunk. Milyen öröm az, amikor valakitől itt hallom, hogy csatlakozik hozzánk! Ez a szó a görögben megint azt jelenti, hogy „sorsközösséget vállalni”. Tehát akik csatlakoztak Pálékhoz, az azt jelenti eredetileg, hogy közösséget, sorsközösséget vállaltak velük, de azért mert megismerték azt a Jézus Krisztust, aki velük vállalt közösséget. Aki bűnösökkel evett, aki a bűnösöket szerette, aki a bűnösöknek a könnyeit letörölte, bűneit megbocsátotta, és aki meghalt értünk a Golgota keresztyén! Aki felfedezi, hogy erről szól a Biblia, az boldog lesz, és még boldogabb lesz, aki azt tudja mondani: nekem szól az ige, szívem örömmel tele!

Ebben áldjon meg bennünket az Úr, az Ő igéjének komolyan vételével, a tiszta igének a hirdetésében és megvallásában!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, magasztalunk Téged, hogy a kijelentett dolgok a mieink, és köszönjük, hogy mindent kijelentettél a Szentírásban, ami szükséges nekünk ahhoz, hogy új életre jussunk és új életben járjunk, és ezen az úton célba érjünk. Ahol Te vársz ránk Úr Jézus Krisztus, akinek láthatjuk arcát, és akinek énekelhetjük a dicséretet, a megváltás hálaénekét, csodatettedért, amellyel kivontál bennünket a halálból, a kárhozatból, és sziklára állítottad lábunkat.

Köszönjük, Szentlélek Isten, hogy Te győzöl meg bennünket bűn, igazság és ítélet tekintetében. Köszönjük, hogy megnyitod előttünk az ígét. Áldunk Téged, hogy értelmünket megvilágosítod, mert különben homály fedi azt, és nem értjük a megváltás útját, titkát, és nincs erőnk arra, hogy továbbmondjuk és továbbhirdessük, hogy a Szabadító elközelgett.

Kérünk azért Téged, hogy adj hálát a szívünkbe a Szentírásért, a Bibliáért, és engedd, hogy annak útján járjunk, és annak fényénél igazodjunk el hétköznapi életünk minden dolgában is, nem csak az üdvösség és nem csak a megszentelődés tekintetében.

Kérünk, hogy áldd meg gyülekezetünket, népedet, egyházadat. Kérünk, hogy áldd meg betegeinket, gyászolóinkat, megfáradtakat, erőtleneket, azokat a gyermekeket, fiatalokat, akik a héten kezdték az iskolát. Kérünk Téged, hogy légy velük az egész tanévben. A pedagógusokat hozzuk Eléd, Urunk, akik közöttük fáradoznak és munkálkodnak. Kérünk, hogy adj új erőt a Te népednek, ajándékozz meg bennünket áldással és békességgel, Jézus Krisztus nevében kérünk!

Ámen.

119,85. 88 ének

85. Zengő kiáltásom jusson hozzád, És igazságodat adjad értenem,
Mint szent igédben te felfogadtad! Jusson elődbe én esedezésem,
Szabadíts meg minden ínségemből, A te régen tett szent ígéretedből!

88. Éltét csak azért kívánja lelkem, Hogy ő tégedet, Uram, dicsérhessen,
Ítéleted légyen segedelmem! Mint elveszett juh bujdosom e földön.
Uram, keress meg engem, szolgádat, Nem felejttem el parancsolatidat!